

Arrest

nr. 132 936 van 7 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. CRISTIANO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Oezbeekse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het district Sangcharak van de provincie Sar-i-Pul.

U verliet Afghanistan vanwege een conflict met een dorpsgenoot, S.(...) genaamd. Op 6 april 2011 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende een asielaanvraag in. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielverzoek. Op 26 maart 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming gezien er geen geloof kon worden

gehecht aan uw beweringen betreffende uw verblijf in Sar-i-Pul. Deze beslissing werd op 17 juli 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen in de jaren voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan en omdat de door u ingeroepen problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 23 oktober 2013 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaart na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar Denemarken te zijn getrokken, waar u ongeveer zes tot acht maanden in een opvangcentrum verbleef. U zou door de Deense autoriteiten teruggeleid zijn naar het Belgisch grondgebied. Uit het administratief dossier blijkt dat uw vingerafdrukken eveneens in Noorwegen genomen werden in mei en oktober 2013. In het kader van uw tweede asielaanvraag voor de Belgische autoriteiten verklaarde u dat u ongeveer een jaar geleden via uw jongste broer te weten kwam dat uw andere broer, met wie u aanvankelijk Afghanistan had verlaten, vermoord werd door de familie met wie u een conflict heeft. U verklaarde niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u vreest te worden vermoord door de familie van de personen die u aanreed, net zoals uw broer. U stelde verder medische problemen te hebben. Uw tweede asielaanvraag werd door het CGVS op 18 november 2013 niet in overweging genomen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 20 februari 2014 diende u voor de derde keer een asielaanvraag in. U verklaart België sinds uw vorige asielaanvraag niet te hebben verlaten. U houdt vol dat u afkomstig bent uit het district Sangcharak van de provincie Sar-i-Pul en verklaart nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan omwille van dezelfde problemen die u bij uw eerste asielaanvraag uit de doeken hebt gedaan. Ook vreest u te worden vervolgd omwille van uw verblijf in een kerk in België. U heeft in België deelgenomen aan demonstraties.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u een anoniem document neer dat voor u werd opgesteld en waarin wordt geargumenteed dat uw derde asielverzoek in overweging dient te worden genomen omdat u zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risico profiel zou uitmaken. In het document wordt eveneens gesteld dat de beoordeling van de veiligheidssituatie door de Commissaris-generaal foutief is.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof werd gehecht aan uw herkomst uit het district Sangcharak in de provincie Sar-i-Pul. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal niet in overweging genomen omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die een ander licht konden werpen op de vorige appreciatie met betrekking tot uw herkomst. **In het kader van uw derde asielaanvraag bracht u hierover echter wel nieuwe elementen aan. Na evaluatie van deze nieuwe elementen dient te worden vastgesteld dat u toch aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Sangcharak van de provincie Sar-i-Pul.**

Er dient echter opgemerkt te worden dat ten aanzien van u ook deze keer geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden kan worden.

Er moet immers op gewezen worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw broer en u een vrouw hebben doodgereden in Afghanistan en het daarop op een lopen hebben gezet (gehoorverslag CGVS, dd. 30/04/2014, p. 5).

In eerste instantie bevatten uw verklaringen doorheen uw asielprocedure **opmerkelijke tegenstrijdigheden zodat er geen geloof kan worden gehecht aan uw genoemde vrees**. Zo haalt u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS aan dat u niet bij uw broer in de wagen zat toen het incident zich voordeed, maar zich thuis bevond. Uw broer zou alleen in de wagen hebben gezeten (CGVS, dd. 08/03/2012, p. 8 - 9). Tijdens uw gehoor op het CGVS op 30 april 2014, naar aanleiding van uw derde asielaanvraag, haalt u echter aan dat u naast uw broer in de wagen zat én daarbij zelfs het stuur in de hand had toen de vrouw werd aangereeden (CGVS, dd. 30/04/2014, p. 7). Ook haalt u tijdens uw eerste gehoor aan dat het incident zich voordeed op de 15de of de 25ste van de eerste maand van 1388 (Afghaanse kalender, komt overeen met 4 april of 14 april 2009 volgens onze kalender) (CGVS, dd. 08/03/2012, p. 8 - 9). Bij uw tweede gehoor heeft u er echter totaal geen idee van wanneer het incident heeft plaatsgevonden, noch de maand, noch het jaartal. Zelfs in welk seizoen het plaatsvond en of het nu in het begin of op het eind van een jaar was, kan u zich niet herinneren (CGVS, dd. 30/04/2014, p. 7 & 8). Nochtans blijkt dat u, door aan te duiden in welke maand men drijven plukt in

uw regio of watermeloenen zaait, zich wel degelijk bewust bent van tijdsindicaties (CGVS, dd. 30/04/2014, p.3-4). Dat u dan het meest ingrijpende moment in uw leven – u heeft er namelijk uw thuisland door moeten verlaten – plots niet meer zou kunnen situeren in de tijd is weinig aannemelijk en contradictorisch met uw eerdere verklaringen. Tot slot is het opmerkelijk dat u bij uw eerste gehoor op het CGVS aanhaalt dat de echtgenoot van het slachtoffer schoenmaker was (CGVS, dd. 08/03/2012, p. 11) en u op het tweede gehoor op het CGVS hem steeds aanspreekt met commandant S.(...) (CGVS, dd. 30/04/2014, p.10). Een ambacht zou hij toen nooit hebben gehad, verklaart u. Pas nadat u wordt geconfronteerd met deze incoherentie, gaat er een licht branden en verklaart u dat die heel lang geleden schoenmaker was, nog voor hij commandant werd. Deze verklaring komt echter schromelijk laat, waardoor deze de incoherentie niet kan herstellen. **De vaststelling dat u tussen uw twee gehoren op het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegt, maakt dan ook dat er geen geloof aan deze verklaringen kan worden gehecht.**

Vervolgens kunnen ook heel wat vragen worden gesteld bij de afkoopsom die jullie moesten betalen aan de commandant om de dood van zijn echtgenote te vergoeden, met name 70 kamelen en hun lading. Zo haalt u tijdens uw eerste gehoor aan dat een kameel 90.000 afghani kost (CGVS, dd. 08/03/2012, p. 8 - 9). Tijdens uw tweede gehoor kost een kameel maar 60.000 afghani, en de goedkoopste zelf maar 40.000 afghani waard (CGVS, dd. 30/04/2014, p.16). Wat echter het meest in het oog springt, is de vaststelling dat u nooit ofte nimmer heeft uitgerekend hoeveel geld u zou moeten samen sprokkelen om 70 kamelen en hun lading aan te kopen (CGVS, dd. 30/04/2014, p.16). Dit te meer omdat u en uw broer het op een lopen hebben gezet en daarvoor wellicht eveneens diep in de buidel hebben moeten tasten om jullie vlucht uit Afghanistan te bekostigen. In kader van uw asielaanvraag haalt u voorts aan dat uw broer gedood werd in Iran (CGVS, dd. 30/04/2014, p.12). U linkt de moord op uw broer in Iran aan zijn problemen met commandant S.(...) in Afghanistan (CGVS, dd. 30/04/2014, p.13). Hierover moet worden opgemerkt dat u de dood van uw broer eveneens niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo is het frapant dat u deze moord niet kan staven met documenten of concrete elementen. U legt tevens geen enkel document neer die de dood van uw broer kan aantonen. Nochtans haalt u aan dat uw broer vergiftigd werd, waardoor een onderzoek op hem moet zijn uitgevoerd (CGVS, dd. 30/04/2014, p.13) en geeft u te kennen dat jullie aanspreekpunt in Iran, de heer D.(...), waarschijnlijk documenten heeft opgestuurd (CGVS, dd. 30/04/2014, p.14). Het is dan ook bevreemdend dat u deze dan niet zou kunnen neerleggen. Ook opmerkelijk is dat u aan uw oom niet gevraagd heeft eens bij de commandant langs te gaan om te peilen naar de dood van uw broer. Uw verklaring dat dit toch geen zin zou hebben, getuigt van weinig interesse (CGVS, dd. 30/04/2014, p.14). Nochtans haalde u voordien aan dat de commandant tegen de mauwlawi's had gezegd dat hij jullie niet wou vergeven, maar in tegendeel één van jullie zou vermoorden: uw broer of u (CGVS, dd. 30/04/2014, p.11). Indien u de commandant daadwerkelijk zou verdenken mag er vanuit worden gegaan dat u daarvoor alles uit de kast haalt om dit met absolute zekerheid bevestigd te zien.

In het kader van uw derde asielaanvraag haalt u voorts aan bijkomende problemen te zullen ondervinden door uw verblijf in een kerk in België. Andere Afghanen zouden u hebben gezegd dat de taliban dit te weten is gekomen. Zelf kan u echter niet vertellen of iemand uit uw regio daarvan op de hoogte is (CGVS, dd. 30/04/2014, p.20). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een nieuw element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, kan dit evenmin als dergelijk nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet worden aangenomen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

In kader van uw derde asielaanvraag legt u voorts een anoniem document neer dat voor u werd opgesteld en waarin wordt geargumenteed dat uw derde asielerzoek in overweging dient te worden genomen omdat u zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risico profiel zou uitmaken. In het document wordt eveneens gesteld dat de beoordeling van de veiligheidssituatie door de Commissaris-generaal foutief is. Wat uw vrees voor gedwongen rekrutering betreft, moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielerzoek in

concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daar uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering in het kader van uw eerste asielverzoek zowel door de Commissaris-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als ongeloofwaardig werden beoordeeld en u in het kader van uw derde asielverzoek geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid ervan kunnen herstellen, kan er ook in het kader van uw derde asielverzoek geen geloof aan worden gehecht. Er moet dan ook worden geconcludeerd dat er niet in slaagde in concreto aan te tonen tot een in de UNHCR Eligibility Guidelines beschreven risicogroep te behoren.

Gelet op bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst derme hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Sangcharak van de provincie Sar-I Pul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de

veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan, 5 december 2013) blijkt dat er voor het district Sangcharak er weliswaar families van Aimak- en Tadzjiekse oorsprong naar de districthoofdplaats trekken, doch kan er op basis daarvan bezwaarlijk worden gesteld dat er een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Sangcharak van de provincie Sar-I Pul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De loutere verwijzing naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stelling dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de Commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest, volstaat geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in het district Sangcharak van de Commissaris-generaal te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het “motiveringsbeginsel ex. artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”. Verzoeker stelt, met betrekking tot zijn afkomst, dat hij van in het begin de waarheid sprak. Het is frappant dat hij slechts gelooft wordt na zijn derde asielaanvraag. Dit geldt volgens verzoeker evenzeer voor de rest van zijn verhaal. Verzoeker stelt dat hij tijdens het gehoor vergezeld werd van een tolk Dari. Hij is echter van Oezbeekse origine en spreekt bijgevolg Oezbeeks, hetgeen hij reeds in 2012 verklaarde. Verzoeker verstaat wel Dari, maar spreekt het moeizaam vermits dit niet zijn moedertaal is. De vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen bijgevolg heel waarschijnlijk voortvloeien uit een miscommunicatie met de tolk en/of een verkeerde uitdrukking van verzoeker. Bovendien is het zeer opvallend dat verzoeker bepaalde details zeer correct opnieuw kan vertellen. Wat de prijs van een kameel betreft, stelt verzoeker dat prijzen een fluctuerend gegeven zijn. De in verhouding lage kostprijs om te vluchten staat overigens niet in evenredigheid met de grote kostprijs van de schadevergoeding. Met betrekking tot de dood van zijn broer, stelt verzoeker dat hij reeds in België verbleef toen hij het nieuws ontving. Verzoeker kon dan ook niet aan bewijsmateriaal geraken en zulke voorvallen worden in de doofpot gestoken. Uit de documenten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat elk huishouden een man van ‘fighting age’ moet afleveren. Na de dood van zijn broer is verzoeker de oudste man in het gezin en hij loopt dus wel degelijk een individueel risico. Verder betwist verzoeker de veiligheidssituatie in Sangcharak.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: drie gehoorverslagen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een uittreksel uit de COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in Noord- en West-Afghanistan en een uittreksel uit de UNHCR Guidelines met betrekking tot de ‘fighting age group’.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 26 maart 2012 afgewezen omdat (i) uit medisch onderzoek bleek dat verzoeker ouder is dan achttien jaar; (ii) de kennis die verzoeker tentoon spreidde van zijn regio te beperkt was om zijn verklaringen over zijn verblijf daar aannemelijk te maken; (iii) verzoeker bijzonder weinig kon antwoorden op vragen over de provincie waarin hij zijn hele leven zou hebben verbleven; (iv) verzoeker geen enkel stavingsstuk aanbracht waaruit zijn verblijf in de regio zou kunnen worden afgeleid; (v) verzoeker geen reëel zicht bood op zijn herkomst, verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, waardoor hij zijn asielmotieven evenmin aannemelijk maakte, noch de subsidiaire bescherming kon worden toegekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 84.802 van 17 juli 2012.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft kunnen overtuigen van zijn afkomst uit het district Sancharak in de provincie Sar-i-Pul. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat het frappant is dat hij, ondanks het feit de waarheid te vertellen, slechts geloofd wordt na zijn derde asielaanvraag. Volgens verzoeker geldt dit evenzeer voor de rest van zijn asielrelaas. Verzoeker verklaart dat hij en zijn broer in Afghanistan een vrouw doodrededen. Doordat zij de opgelegde bloedprijs niet konden betalen, wilde de echtgenoot van deze vrouw een van hen vermoorden en dienden zij vervolgens te vluchten (stuk 5A, gehoorverslag, p. 5, 10, 11). De Raad stelt echter vast dat geen geloof kan worden gehecht aan dit asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas.

Zo verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag dat hij thuis de Koran aan het lezen was en niet in de wagen zat toen zijn broer de vrouw omver reed. Gevraagd welke kleren de vrouw aan had stelde verzoeker hierbij dat hij dit niet wist omdat hij haar niet gezien heeft. Verder stelt verzoeker expliciet dat zijn broer alleen in de wagen zat toen het ongeval plaatsvond. Ook over de snelheid kon verzoeker niets zeggen, maar volgens hem gaf zijn broer per ongeluk gas in plaats van te remmen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 6, 8, 9, 10). In het kader van zijn huidige asielaanvraag stelt verzoeker echter plots dat hij samen met zijn broer in de auto zat. Bovendien zou verzoeker op het moment van het ongeval het stuur in handen hebben gehad vanop de passagiersstoel omdat hij jong was en graag wou leren rijden (stuk 5A, gehoorverslag, p. 5, 6, 7). Daarnaast situeerde verzoeker het ongeval in het kader van zijn eerste asielrelaas heel precies op de vijftiende of vijftwintigste van de eerste maand van het jaar 1388 (stuk 5B, gehoorverslag, p. 8). In het kader van zijn huidige asielaanvraag slaagt verzoeker er echter geenszins in om het ongeval in de tijd te situeren. Zo weet hij niet in welke maand of jaar, noch in welk seizoen het ongeval heeft plaatsgevonden. Evenmin weet verzoeker of het ongeval plaatsvond voor of na de druivenpluk in mizan, hetgeen hij wel kon situeren (stuk 5A, gehoorverslag, p. 3, 6, 7). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker deze aanrijding, die aan de basis ligt van zijn asielrelaas, plots niet meer kan situeren in de tijd. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat de echtgenoot van de omvergereden vrouw een schoenmaker was (stuk 5B, gehoorverslag, p. 11). In het kader van zijn huidige asielaanvraag stelt verzoeker daarentegen dat zij de vrouw van een commandant was. Tevens zouden de mensen schrik van hem hebben omdat hij een tiran is (stuk 5A, gehoorverslag, p. 9, 10). Gevraagd of hij ooit een beroep heeft uitgeoefend stelt verzoeker opnieuw dat hij commandant was. Ook gevraagd of hij een ambacht heeft uitgeoefend, stelt verzoeker dat commandant zijn op zich een beroep is en dat hij niet weet of hij ooit een ambacht heeft uitgeoefend. Pas wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker confronteert met de verklaringen uit zijn eerste asielaanvraag, stelt verzoeker dat de commandant lang geleden schoenmaker was, voor hij commandant werd (stuk 5A, gehoorverslag, p. 10). Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker zich dit pas herinnert wanneer hij met zijn tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd wordt. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde zeventig kamelen en hun lading te moeten betalen als bloedprijs aan de commandant. In dit opzicht is het echter niet aannemelijk dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de kostprijs van een kameel. Zo verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste asielrelaas dat een kameel in zijn regio 90000 Afghani kost (stuk 5B, gehoorverslag, p. 13). In het kader van zijn huidige asielaanvraag stelt verzoeker echter dat een kameel destijds 60000 Afghani en stelt hij dat de goedkoopste 40000 Afghani kostte (stuk 5A, gehoorverslag, p. 16). Op deze tegenstrijdigheid gewezen stelt verzoeker dat het begint vanaf 40000 en je zo naar boven gaat en ook in onderhavig verzoekschrift tracht verzoeker deze vaststelling te verklaren door te wijzen op fluctuerende prijzen (stuk 5A, gehoorverslag, p. 20). Dit verklaart echter geenszins waarom verzoeker in het kader van zijn eerste asielrelaas gedediceerd 90000 Afghani opgaf voor de prijs van een kameel, terwijl hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag stelt dat de prijs *destijds* 60000 Afghani was. Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker nooit heeft uitgerekend hoeveel het bloedgeld dat hij moest betalen in het totaal zou bedragen (stuk 5A, gehoorverslag, p. 19). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet in eigen buidel heeft moeten tasten voor zijn vlucht, stelt de Raad vast dat dit niet wegneemt dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij een idee heeft van het totaalbedrag dat hij diende te betalen indien hij niet zou zijn gevluht.

Ook het louter aangeven een vrees voor vervolging te koesteren volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stelt vast dat verzoeker de bovenstaande tegenstrijdigheden in onderhavig verzoekschrift tracht te verklaren doordat hij een Oezbeek is die Oezbeeks spreekt, maar gehoord werd in het Dari. De Raad merkt op dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielrelaas inderdaad wees op het feit dat zijn primaire taal Oezbeeks is. Verzoeker stelt hierbij dat hij bepaalde woorden niet in het Dari kan uitspreken, maar de tolk wel volkomen kan verstaan (stuk 5B, gehoorverslag, p. 2). Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij Dari kan in de mate dat hij met de dossierbehandelaar en de

tolk kon praten en dat hij op school in Afghanistan heel de dag les had in het Dari, met uitzondering van een uur per dag Pashtou (stuk 5B, gehoorverslag, p. 5). Nergens uit dit gehoor bleek echter dat verzoeker niet concreet op de gestelde vragen kon antwoorden. Verzoeker verklaarde aan het einde van dit gehoor dat hij al zijn problemen kon opsommen en niets meer toe te voegen had en ook verzoekers aanwezige raadvrouw maakte geen opmerkingen omtrent communicatieproblemen (stuk 5B, gehoorverslag, p. 17). Uit de stukken van het administratief dossier in kader van verzoekers eerste asielaanvraag blijkt overigens dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een tolk Dari verzocht heeft (stuk 10, bijlage 26).

In het kader van zijn huidige asielaanvraag verklaarde verzoeker dat hij de tolk tijdens het eerste gehoor goed verstond, maar zelf niet goed kon spreken. Echter, hierboven werd reeds opgemerkt dat uit het gehoorverslag geenszins blijkt dat er communicatieproblemen ontstonden. Voorts stelt verzoeker ondertussen zijn Dari beter geoefend te hebben in België. Verzoeker gaf hierbij overigens geenszins aan welke problemen er hierdoor zouden zijn ontstaan tijdens zijn eerste asielaanvraag en had verder niets te melden (stuk 5A, gehoorverslag 12 maart 2014, p. 5). Tevens verklaarde verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag telkens de tolk goed te verstaan (stuk 5A, gehoorverslag, p. 1; stuk 5A, gehoorverslag 12 maart 2014, p. 1). Uit geen van de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker bij het afleggen van zijn verklaringen problemen ondervond bij het spreken van Dari.

De vastgestelde tegenstrijdigheden raken echter de kern van verzoekers asielaanvraag en zijn dermate flagrant dat zij verzoekers geloofwaardigheid volledig ondermijnen.

Daarnaast stelt verzoeker dat zijn broer intussen vermoord werd in Iran (stuk 5A, gehoorverslag, p. 12, 13). Verzoeker stelt niet te weten wie achter deze moord zit, maar linkt dit aan zijn beweerde problemen met de commandant (stuk 5A, gehoorverslag, p. 13). Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht. Bovendien blijft het hier bij een louter vermoeden van verzoeker. Verzoeker slaagt er overigens geenszins in de moord op zijn broer te staven, hoewel hij stelt dat de mensen van het dorp waar zijn broer werkte waarschijnlijk documenten opgestuurd hebben (stuk 5A, gehoorverslag, p. 12, 13, 14). De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift desbetreffend aangeeft dat hij zich reeds in België bevond en louter door een telefoontje op de hoogte werd gebracht. Wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat verzoeker er geenszins in slaagt om de beweerde moord op zijn broer te linken aan zijn problemen, die hierboven reeds ongeloofwaardig werden bevonden.

Verder verklaarde verzoeker op het einde van het gehoor in het kader van zijn huidige asielaanvraag nog een vrees te hebben in Afghanistan omwille van zijn verblijf in een kerk in België. Volgens verzoeker zouden andere Afghanen hem verteld hebben dat de taliban hem zouden vermoorden als zij dit te weten kwamen. Verzoeker stelt echter zelf niet te weten of dit klopt en weet niet of ze in zijn regio op de hoogte zijn van zijn verblijf in een kerk aangezien hij geen contact meer zou hebben gehad (stuk 5A, gehoorverslag, p. 20). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt bovendien dat er geen berichten zijn over een fatwa die de kerkbezetting of de mogelijke bekering van de actievoerders veroordeelde of de betogers beschuldigde van bekering. Zelfs indien er sprake zou zijn van een vermeende bekering, kan een bekeerling volgens sharia wetgeving zijn bekering ongedaan maken. Overigens verklaarde verzoeker geenszins zich tot het christendom te hebben bekeerd.

In kader van verzoekers derde asielaanvraag legt verzoeker een anoniem document neer dat voor hem werd opgesteld en waarin wordt geargumenteed dat zijn derde asielaanvraag in overweging dient te worden genomen omdat hij zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risico profiel zou uitmaken. Wat verzoekers vrees voor gedwongen rekrutering betreft, moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR *Guidelines* uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielaanvraag in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft verzoekers verwijzing in onderhavig verzoekschrift naar de aan het verzoekschrift toegevoegde UNHCR *Guidelines* waaruit moet blijken dat verzoeker een risico loopt te worden gerekruteerd, stelt de Raad opnieuw dat een verwijzing naar informatie van algemene aard niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in*

concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.8. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde het district Sancharak in de provincie Sar-i-Pul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 20 november 2013 en COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel II: Noord- en West-Afghanistan*" van 5 december 2013) en aan de verweernota (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict*" van 25 juni 2014 en COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel II: Noord- en West-Afghanistan*" van 25 juni 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in het district Sancharak in de provincie Sar-i-Pul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in het district Sancharak in de provincie Sar-i-Pul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Vooreerst blijkt dat Oezbeken in Sar-i-Pul in de meerderheid zijn in elk van de zeven districten. Sar-i-Pul staat onderaan de lijst die UNACHO maakte van de risicoprofielen van de provincies. Sar-i-Pul scoort in reële termen erg laag wat betreft het aantal burgerslachtoffers en laag met betrekking tot het aantal veiligheidsincidenten en de aanwezigheid van mijnen. In Sar-i Pul loop je als burger tweemaal minder risico om door het conflict geaffecteerd te worden dan elders in Afghanistan en naar de toekomst toe is de kans op escalatie er ook tweemaal kleiner. Wat betreft ontheemding scoort Sar-i-Pul gemiddeld. Het aantal burgerslachtoffers is in elk district van Sar-i-Pul systematisch erg laag. Tevens tekende UNOCHA in elk district, met uitzondering van het afgelegen district Balkhab, een lichte daling op van het aantal veiligheidsincidenten. Ook de veiligheidsdiensten noemden de provincie relatief rustig. In het district Sancharak wordt slechts melding gemaakt van een aanval door opstandelingen op een kiesstation op verkiezingsdag waarbij verkiezingsmedewerkers gegijzeld werden.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift een aantal passages uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier citeert, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. De Raad stelt immers vast dat het geweld in het district Sancharak in de provincie Sar-i-Pul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

Ook de ingenomen stelling in het reeds eerder vermeld anoniem document dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest, volstaat geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in het district Sangcharak van de commissaris-generaal te weerleggen.

Verzoeker laat verder na om op concrete wijze aan te tonen dat de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn en brengt geen informatie aan waaruit blijkt dat in de stad Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in het district Sancharak in de provincie Sar-i-Pul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog verwijst naar zijn asielrelaas en stelt dat hij in het verleden reeds bedreigd werd, stelt de Raad vast dat hierboven reeds werd vastgesteld dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Waar verzoeker stelt dat de taliban terug zal opkomen door het wegtrekken van de Amerikaanse en andere troepen uit Afghanistan, stelt de Raad

vast dat dit een loutere bewering is die geenszins wordt gestaafd. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift noch ter terechtzitting informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven.

2.9. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.11. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF